

На все приходить час розплати...

МЕСКОРЕКА НАЦІЯ



ЦІНА 70 КОП. в межах Києва

№ 3

ЖОВТЕНЬ '91

НАШ КАНДИДАТ В ПРЕЗИДЕНТИ УКРАЇНИ - ЮРІЙ ШУХЕВИЧ

Р.К. Пане Юрію, останнім часом дехто з українських демократів активно веде пропаганду за знищення або виведення з території України ядерної зброї. Як Ви вважаєте: така антиядерна, власне антимілітарна пропаганда сприятиме процесові усамотієння України чи ні?

Ю.Ш. Вважаю, що ні. Треба зважити на те, що Україна знаходиться на роздоріжжі між Європою та Азією, між неспокійним ісламським світом і відносно спокійною Європою. Я кажу "відносно спокійною" тому, що не можна країни Східної Європи, які ще вчора були залежні від Москви, вважати стабільними. Ось в цьому нестабільному світі ми є. Тому нам потрібно, щоб Україна була міцна, щоб вона служила гарантом рівноваги. Для цього вона мусить мати армію, з нуклеарною зброєю. Чому тільки Росія повинна мати нуклеарну зброю, чому тільки вона претендує на нуклеарний спадок СРСР? Чому позбавленням цього права повинні бути Україна і Казахстан? Такий стан речей я вважаю несправедливим. Україна повинна мати нуклеарну зброю, особливо враховуючи територіальні претенсії Росії.

Р.К. Справді, територіальні питання між колишніми республіками СРСР є досі неврегульованими. Якими принципами у вирішенні цих питань повинен, на Вашу думку, користуватися майбутній президент України?

Ю.Ш. Кордони, які встановив Сталін, безумовно, не мали нічого спільного з природними етнічними кордонами, які б, скажімо, мали пролягати поміж Україною і Росією. Так, Стародуб і Клинці, які історично належали до Чернігівщини і у 1918 році були складовою частиною України, сьогодні входять до Брянської області. Теж саме мусимо сказати й про Білгородщину, частину Курщини, Вороніжчини, Кубані... Але Росії цього мало, вона починає претендувати ще й нашу Слобожанщину з Харковом, на Донеччину, на Крим. Я думаю, що ми повинні відстоювати наші національні інтереси, і поставити питання про Соборність України, тобто, про включення в межі України всіх етнічних земель.

Р.К. Якс Ваше, пане Юрію, відношення до націоналізму і до націоналістичних організацій?

Ю.Ш. Прихильне. І не тому, що мій тато був націоналістом, а тому, що націоналізм був здатний змобілізувати нашу націю і у найтяжчий для України час підняти нарід на боротьбу проти двох найстрашніших ворогів - нацистської Німеччини і большевицького Союзу Сталіна. Що ж до націоналістичних організацій, то я вважаю, що вони здатні сьогодні змобілізувати Україну і вивести її на новий шлях - шлях до самостійної соборної держави.

Р.К. І останнє запитання. Якою Ви, як претендент у Президенти України, бачите майбутню Україну - демократичною, заснованою на засадах Загальної Декларації прав людини, яка вивисне права людини над правами нації, а надто нації поневоленої, чи Ви бачите Україну авторитарною з сильною національною владою?

Ю.Ш. Ви знаєте, останнім часом демократію настільки зпрофанізовано, що мені не хочеться вживати цього слова. Що ж стосується прав людини, то одним із фундаментальних прав людини є право на створення власної держави. Саме це право є первинним і допоки воно не буде реалізоване, ми не матимемо ніяких людських та громадянських прав, і будемо завжди поневолені. Тому вважаю, що українська держава повинна бути побудована на певній рівновазі авторитету влади і того народоправства, яке ми називаємо демократією. Саме ці два чинники повинні діяти у державі рівнозначно і паралельно, бо будь-яке відхилення в той чи інший бік приведе до нестабільності у суспільстві.

9.09.1991 р. Брав інтерв'ю Роман Коваль

БІОГРАФІЯ ЮРІЯ ШУХЕВИЧА

Юрій Романович Шухевич народився 28 березня 1933 року на Львівщині.

У липні 1945 року родина - мати Наталія, 5 річна сестра Марійка, бабуся Осипа Березинська та сам Юрій були заарештовані.

Мати була засуджена до 10 років позбавлення волі, бабуся у 1946 році померла у в'язниці, а сам Юрій та сестра, як неповнолітні були поміщені у дитбудинок у м.Чорнобилі, а відтак у м.Сталіно (тепер Донецьк).

В загальній кількості Юрій Шухевич відбув 37 років тюрми і 4 роки заслання.

Після повернення з заслання грав визначну роль у громадсько-політичному житті України.

Будучи глибоко релігійною людиною утримує на своїй квартирі і постійно опікується кількома інвалідами, хоча сам є інвалідом І-ї групи. Проблеми соціального захисту інвалідів займають визначне місце в його громадській діяльності.



ВІСТІ

М О Р Ш И Н

20 вересня

Помер визначний учасник національно-визвольної боротьби українського народу 40-80 років ХХ віку, багатолітній політв'язень, Голова Стрийського Проводу ДСУ ЗЕНОВІЙ КРАСІВСЬКИЙ.

22 вересня відбувся похорон. Провести в останню дорогу Зеновія Красівського зібралися тисячі людей з України та діаспори.

Я П Т А

Продовжуються переслідування української вчительки, активістки ТУМу, або за місцевою термінологією, "бандерівки", пані Ольги Федорів. За пропаганду української мови її увільнено з праці, виселено з помешкання, майно заарештоване.

Р І В Н Е

24 вересня

В цьому місті створений Клуб націоналістичної молоді ім.Свєтла Коновальця.

Світлина С. Сласокукоцького



"Тоді проведено майстерний удар в тій політичній інтризі. Хан був змушений закликати на допомогу російські війська, які вже ждали з нетерпеливістю на цей заклик і негайно приступили до діла. Російська армія увійшла без ніяких перешкод у серце Криму. Під претекстом покарання тих, що повстали проти хана, яких росіяни самі спровокували, вони повбивали тих, яких уважали за потрібне знищити, зайняли найбільш впливові позиції і почали практикувати свої звичайні насильства. Кримські татари, одні з примусу, а інші підступом, а найбільше під терором, були вигнані з країни та змушені шукати притулку де лише могли. Хан повернувся до Карасубазар, де був постій російської армії, і там, у присутності російського війська, його переконано віддати своїх вельмож на каменування їх на смерть; його позірні союзники розкошувалися наочно вбивством людей, яких вони раніше намовили до бунту проти свого володаря, а опісля причинилися до того, щоб їх було помордовано згідно з їхніми бажаннями. Так обманений хан, а ще більш ошукані його піддані, почали відкривати очі на те, що вони стали жертвою запланою підлоти, якій вони дозволили зайняти їхню країну, і намагалися звільнитися з такого фатального у наслідках союзу. Але це вже було запізно; сам хан був полоненим наслідком союзу. Але це вже було запізно; сам хан був полоненим в центрі російської армії, а наступна їхня поведінка супроти нього перейшла усяку попередню злочинність".

"Йому зроблено пропозицію зрезиґнувати з панування у Криму; зректися півострова й засвідчити це власноручним підписом, щоб всі члени його родини, які були спадкоємцями престолу, були законно позбавлені спадщини. Хан сприйняв цю образливу пропозицію зі здивуванням і зі заслуженим обуренням, але йому пригадали, що він завдячує росіянам свій престіл, а тому повинен зрезиґнувати згідно з їхньою волею. Цей виразний шантаж був вимушений перед дулом гармати і нещасний князь, до якого це було звернено, став полоненим у таборі своїх ворогів".

"Далі, - подаю в скороченні, - йому пообіцяли, що він житиме у Петербурзі з річною пенсією в сумі 100.000 рублів і що буде свобідним. Але нічого із того не додержано і його заслано як в'язня до Калуги (1000 верстов від столиці) та не дозволено звідси віддалятися. Допроводжений вкінці до розпуки, він заявив: "Передайте мене хіба як жертву туркам; вони вкінці не відмовлять мені привілею вибрати самому рід смерті, коли мої вороги рішили про моє знищення". Росіяни пішли з радістю на зустріч цій пропозиції. Вони відвели його на турецький фронт, звідки його забрано і вислано на острів Родос, де йому стято голову".

"Такий є правдивий характер російської протекції, таке є теж якість союзу, до якого змагають росіяни, щоб зв'язати кожну націю, ослаблену настільки, щоб піддатися під їхню владу або стати жертвою їхнього обману".

"Якщо хтось запитав тепер, що зробили росіяни з Кримом після того безчестя, жорстокості і мордів, при допомозі яких його зайнято, то на рахунок цього так корисного в їхніх очах набуття відповідь буде дана в декількох словах: вони спустошили країну, повирубували дерева, зруйнували доми, перевертали культові будинки місцевого населення, як теж публічні старовинні будівлі; знищили публічні водопроводи; пограбували населення; ображали кримських татар у актах їхнього публічного богослуження; викинули з гробів тіла їхніх предків, викидаючи їхні старовинні реліквії у гнійники; розламали гроби святих (християнських і поганських), розсипуючи їхні прахи у повітрі. Грабувати, руйнувати, мордувати - ради фальшивого імені імперії. Там, де зроблять пустелю, пропонують мир".

Клярк не сподівався побачити цього нечуваного дикого знищення, яке він застав зараз на початку свого приїзду на Крим. І тому він не щадить найбільш ганьблячих слів для руйників при кожному новому описі знищення. Він зауважує, що багато різних орд перейшло через Крим, але ні одна із них не зруйнувала тих прадавніх будівель. При тому він свідчить про наступні:

"Спустошення, яке було накоєне в усіх містах Криму, знищило майже кожний важливий документ, що виявляв його попередню історію. Але зі всіх народів, які коли-небудь нищили цю благословенну землю, ніхто не показався так зацікавленим у знищенні літературних пам'яток, як росіяни".



"Достатньо сказати, що той, хто їх найкраще знав, запевняв, що немає нічого більш характеристичного для росіян, як те, що вони нещадно нищили все, чим захоплювалися культурні нації. В Керчі (Пантикапей?) вони зрівняли з землею п'ятсот будівель, а серед цих руїн залишили якихось 30 нужденних халуп, жителі котрих займалися переважно грабунками". А в іншому місці він додає, що згідно із зібраними багатьох мешканців, росіяни знищили, крім того, ще других 5000 домів у цілому місті... В цих руїнах, що залишилися, не було нічого цікавого для дослідження колишньої столиці Босфорського царства та осідку Мітрадата". Клярк зауважує теж, що це відбулося на наказ згори, бо військо заклало порохові міни й залізними гаками розтягало ті будівлі.

Клярк повертає при кожному описі нових міст і їх зруйнування до важкого оскарження вандалів. При описі руїн Херсону, він пише: "Коли вони поселилися в тій околиці, останки Херсону були ще такі значні, що навіть стояли усі його двері. Їх скоро знищено і вони нівеливали, ламали, закопували в землю і нищили все, що вони вважали могло б послужити для ілюстрації попередньої історії; висаджували порохом античні фундаменти, відкривали й нищили гроби, перевертали святині, а розсунулі маси камення і мармуру перевозили до Актар, де це продавали в кубічних вимірах як матеріял до будови домів. Коли в Архіпелаг (Греція) попав під зверхність Росії, прекрасні останки античної Греції не залишилися б: Ацени були б зрівняні зі землею і навіть камінь не залишився б на знак того, де стояло місто. Турки були людьми смаку і знання в порівнянні до росіян".

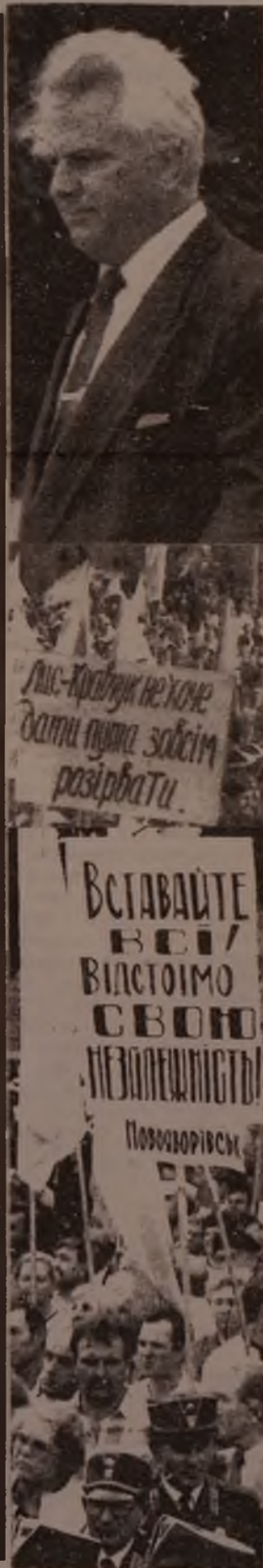
Руйнування цих пам'яток не можна приписати тільки дикості й некультурності росіян, як думає Клярк та інші, що були свідками цих знишень. Їх розмір і систематичність вказують виразно на мету знищити всі сліди величчя й могутності автохтонів тієї землі. А вони не були грецькі, бо князь Рум'янець, за наказом якого руйнувалися пам'ятки, не допустив би цього. Він був знаний як один із найбільших знавців античного мистецтва і якраз його рішення є найкращим доказом важливості цих залишків. Їх не зміг побачити південна Україна, де навіть після зруйнування Січі залишилося багато свідомих родів.

Ці знищення змушують кожного подумати, з якою безоглядністю і ненавистю ставляться росіяни супроти нашого світлого минулого.

У тому часі була видана сувора заборона вивозити що-небудь за кордон з цих пам'яток - не тому, щоб зберегти культурно-музейні вартості, але тому, щоб вони не попали як речеве свідчення до закордонних музеїв. Одиноке, що не вдалося запобігти - це вивіз монет, які опинилися у величезній кількості у різних музеях і осталися для нас дуже важливим нумізматичним доказом. Про це згодом.

*ПРОДОВЖЕННЯ. ПОЧАТОК ДІВ.
У ДРУГОМУ ЧИСЛІ «НЕСКОРЕНОЇ НАЦІЇ»

ДАЛІ БУДЕ.



15 вересня український нарід демонстративно засвідчив свою байдужість до ідеї національної свободи. Українці зігнорували заклики Руху вийти на Всеукраїнське Віче і висловити свою волю жити вільно в Українській Самостійній Соборній Державі.

Незважаючи на поважну політичну рекламу, Софійський найдан не заповнився й на половину. Як виявилось, українському народові не на діла до боротьби за національну свободу, йому б вирішити побутові проблеми, а далі вже хай собі буде, як було. Нездатний сьогодні наш затурканий, пересічний українець досягнути, що розв'язання соціальних проблем неможливе без вирішення національної, власне національно-визвольної задачі.

На цьому мітингу трапився випадок, який засвідчив вбогість й значної частини "національно свідомих" активістів та похливість, навіть боягузство поводирів, що попри всі свої національні саморепрезентації провадять виразно інтер-національну, себто промосковську, малоросійську політику. Стало очевидним, що такі "провідники нації", як Павличко, збираються будувати не українську державу, а "державу народів України", прихильно, я би сказав, заппадливо наставлену до імперської Москви, вбраної нині у демократичні шати.

Політичне гасло померлої КПУ про побудову "держави народів України" підхоплено місцевими антикомуністами.

Складається враження, що справа КПУ в надійних руках.

Що ж трапилося 15 вересня на найдані Святої Софії?

Члени СУМу встановили на даху п'ятиповерхового будинку транспарант "Київ проти Москви". Здавалося б ми, тут такого надзвичайного? Гасло історично правдиве, виважене, актуальне (особливо на тлі територіальних претенсій російського керівництва), до того ж, ніскільки не образливе. Принаймні, воно не принижує національної гідності москвинів.

Більше того! Поборники загальнолюдських прав повинні були б навіть вітати розмаїття поглядів серед тих, хто зібрався на Віче. Вони ж бо найголосніше закликали до плюралізму і свободи слова! Але генерали від демократії прийшли

на Віче не задля того, щоби питатися у народу як діяти. Вони прийшли навчати нарід якими ідеями йому керуватися.

Отож, великий друг московського народу Д.Павличко, котрий за два роки тому визнав, що йому як комуністу більш дорогим є червоний, аніж блакитно-жовтий прапор, а рік тому оцінював підняття на мітингах червоно-чорного прапора як провокацію, нині, біля Святої Софії, котру Москва неодноразово намагається поруйнувати, несамолюбиво загукав: "Зніміть це провокаційне гасло! Це кагебісти повісили! Ми не будемо проводити мітинг, доки це гасло не буде зняте".

Швидко знайшлися послугачі малоросійської демократії, які хвацько вискочили на дах і, пошматувавши гасло, кинули подертого на ганчірки транспаранта униз. Двоє з "демократично наставлених" насильників переносно підняли догори руки, мовляв, перемога за нами.

На найдані, розквітчаному блакитно-жовтими прапорами, знайшлося чимало "вічевиків", які, обурено насвистівшись - доки майоріло гасло, оплесками вітали такий "жасливий" і "оптимістичний" фінал.

Москофіли-страхополухи були найже розчулені і схвилювані своєю "перемогою", насправді ж - перемогою аморальної Москви.

Розірване полотнище було кинуте під ноги виступаючим, дехто з яких демонстративно повитирав об нього свої импортні штіблети.

Ну, справді, як можна було не скористатися можливістю засвідчити свою подиву гідну любов до старшого брата?!

Ті, хто потоптався по священному слову "Київ", можуть тепер сміливо кандидувати у Президенти Малоросії, російської імперії, а з ними і Москва обов'язково підтримає цього кандидата.

Один з чільних діячів демократичної партії України В.Гейченко сивий чолов'яга, який навіть у буденні дні може звертатися у вишивану сорочку, у розмові зі мною вітав дикувську вихватку Павличка. На ньому нагадування про неодноразові публічні заклики Павличка і його вірних до плюралізму, В.Гейченко сказав приблизно так: "Цей мітинг організований певними колами і на ньому будуть говоритися промови певного спрямування, а якщо ви хочете говорити інше, то йдіть організовуйте свій мітинг і говоріть на ньому все, що хочете."

Павличко і Гейченко репрезентують ті кола колоніальних (за висловом Д.Корчинського) демократів, які мало не надриваються від крику про єдність. Стає очевидним, що єдність вони розуміють лише на своїх засадах. Їх просто розпирає від бажання зкусити інших заплатити за своє приниження у 50-80 роках.

Якщо небезпека комуністичного свавілля відсунулася, то небезпека демонізації російського тоталітаризму тільки-но насувається. Не слід забувати й про північну загрозу демошівістичної деспотії.

Колоніальні демократи відчули, що основну небезпеку для них становитимуть українські націоналісти, які не відмовилися від ідеї УССД, не деформували її, як демократи, в ідею "демократичної держави народів України". Адже, поборюючи КПСС-КПУ, реєстрові демократи виглядали ледь не національними героями. Тепер, коли вони ось-ось обіймуть владні структури в Україні, їм доведеться поборювати не темні комуністичні сили, а світлі - націоналістичні, а отже виглядатимуть вони вже національними зрадниками.

Власне реноме малоросійські демократи завше ставили понад усе. Особливе значення вони надають оцінці російсько-комуністичної вулиці. Якщо російсько-комуністична вулиця оцінюватиме їх як вартісні постаті, демократи почуватимуться щасливими.

Що з того, що Саностійна Соборна Україна при такій поставі віддалятиметься?

ЗАКІНЧЕННЯ НА С.4.

Померли вороги.

Хто сам подох,
Кого ми задавили
Усіх перемогли,
Нікого не лишили.

Коли хоругви Київ здобули,
Новий літопис
Інші літописці
У Лаврі почали:

Ось Київ здобули,
Очистили Дніпро
І серце України.

І серце Всесвіту
Перенесли сюди.

Воно забилося
Під куполом Софії.

Ми Київ здобули.
І люду сонмища
Течуть назустріч нам.
Всі раптом стали мудримі,
Всі вірять тільки нашим
прапорам.

Всі йдуть під наше слабее
крило

Бо ми крилаті,
А вони лише хвостаті,
Ліше рогаті.
Хвостаті, йдіть сюди!
Гоститимен вам крила,
Рубатимен хвости.

Померли вороги.
То добре, друзі, де засіли?
Ми Київ здобули
І бачим: зрадниками всіми
Прикрашені у місті ліхтарі.
Смабуть хвостаті працювали?
Чи варто? запитали ми.
По кайфу! ті відповідали.

Взяли ми Київ.
Справедливість й перемога
Хай сяють Світові
З гір київських святих.
Одне без одного
Уже не буде їх.

Ми Київ взяли.
Та не довгий спочинок
Хоча і померли усі вороги.
Панове, лягаймо раніше,
Бо завтра
Марш до Москви -
Віддавати борги.

Дмитро КОРЧИНСЬКИЙ



Світлина С.СТАСОКУКОЦЬКОГО

Коли люди ідентифікуватимуть колоніальних демократів як демагогів і коляборантів, "вожді" почуватимуться зле. Що з того, що Самостійна Соборна Україна тоді наблизитиметься?!

Сьогодні енергія "національно-свідомих" українців спрямовується "демократичними батьками нації" на побудову російськоюмовної республіки Україна, власне інтернаціональної, не-української держави, керівні посади в якій зарезервовані за росіянами і "самоотверженніми малоросами", які небезпідставно сподіваються на допомогу Москви у побудові саме такої держави. Тому й так вороже демоналороси сприймають правдиве гасло "КИЇВ ПРОТИ МОСКВИ".

Роман КОВАЛЬ



У глибокому смутку ділимося сумною вісткою, що 20 вересня 1991р. відійшов від нас у вічність неогнутий борець за визволення української нації, член Організації Українських Націоналістів, український поет ЗЕНОВІЙ КРАСІВСЬКИЙ, народжений 12 листопада 1929 року.

Похорон відбувся 22 вересня 1991 р. на Моршинському цвинтарі. Над могилою прощальне слово сказали о. І. Дацько, о. Я. Лесів, Михайло Горинь, П. Заливаха, С. Сверстюк, С. Хмара, І. Кандиба, А. Пашко, Б. Крушельницька, М. Зеленчук, М. Яковина, Ю. Шухевич, Ю. Шимко, М. Мелень.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ



ШОВІНІСТА
КОЛОТОК

Роману Ковалю

Відповідь на статтю.

Читав твою писанину. Може воно і так, але якщо усіх полішків, бандер, та хохлів повиганяти з інших республік, та ще тими ж засобами, якими пропонуєш ти, як це тоді б сподобалось? Тим більше, що вони ніколи не мали достатньо розуму і інтелекту, щоб підняти економічний, культурний, моральний, та інтелектуальний рівень України. А коли відчувають, що мозок надто примітивен для вирішення цих питань, то починають а, звинувачувати у своїх пороках і нестатках інших, або ще гірше хапатися за сокиру. Згадай тих же бандер.

Іх курячого мозоку вистачило тільки нате, щоб різати, вбивати, грабувати, ввалювати чужих жінок, жерти сало, та плодити байстрюків.

Спокон віку на Україні живуть по принципу

- "В сусіда корова здохла, а тут не причому, але все одно приємно". Якщо діяти по твоїм принципам, то з такими як ти демократичну Україну не побудуєш і стаття твоя антидемократична. Краще притримай свої плебейські, шовіністично-націоналістичні інстинкти і не пали з хворої голови на здорову.

Де були такі, як ти, коли будували Чорнобильську АЕС, Рівненську АЕС?

А 17 ст. коли Україна сама запрошувала Росію до возведення, бо не знала куди дітися від поляків, та турок.

Знову ж, де були такі як ти, го? У в загальні за яку ти Україну, за демократичну, чи націоналістичну?

Сергій Кузнецов г. Ровно вул. Бахарева 9, кв. 7, 266000

- Орфографія і стиль оригіналу збережені.



ОХОРОНА ТАБОРОВОГО ЗБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ СПІЛКИ ПІД ТЕРНОПОЛЕМ ВЛІТКУ 1991 РОКУ.

КОМУНІКАТ

ПРО ВІДБУТТЯ VIII НАДЗВИЧАЙНОГО ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

...Громадяни України національних меншин! Організація Українських Націоналістів, що тому 50 років проголосила відновлення Української Держави Актом 30 червня 1941 року, бореться разом з Українським Народом і національними меншостями України за повну державну самостійність України.

Ми переконані, що усі жителі України, які приналежні до національних меншин, бажають жити у згоді і мирі з українським народом і бути повноцінними громадянами вільної української держави. Показником цього є факт, що дотепер імперським силам не вдалося спровокувати в Україні появу різних шовіністичних «інтерфронтів», штучних міжнаціональних конфліктів чи «комітетів спасіння» більшовицької імперії.

Будьте певні, що гостинний український нарід забезпечить усім жителям України усі свободи і права, якими він сам буде користуватися у своїй Самостійній Соборній Державі. При цьому готовий ділитися з Вами своїм добробутом і своїми багатствами, які будуть результатом спільної праці і спільних надбань усіх громадян УССД. Від Вас, однак, український нарід надіється у цей час визвольної боротьби рівновартісного ділового вкладу в побудову української незалежної держави, нарівні з українськими самостійниками-державниками. Тому разом з українським народом творіть спільний фронт на засадах АБН, і, згідно з гаслом ОУН-УПА — «Воля народам, воля людині!», знищуйте існуючі імперсько-колоніальні структури в Україні, включайтеся в боротьбу проти окупанта.

Український народ є історичним господарем і сувереном своєї прадідівської землі, але всі жителі України — наші брати і сестри у боротьбі за волю і в побудові спільного дому в демократичній Українській Самостійній Соборній Державі...

Витяг з комунікату

Влітку, 1991 року

«Нескорена Нація»
№ 3
жовтень, 1991 р.

РЕДАКТОР РОМАН КОВАЛЬ

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

ОЛЕСЬ БАБІЙ,

ЛЕОНІД КАПКАН

Редакція застерігає за собою право виправляти мову та скорочувати статті, не порушуючи їх змісту.

Думки, висловлені авторами, не завжди збігаються з позицією редакції.

Адреса для листування: 2520049, м. Київ, вул. Курська, буд. 20, пом. 14, Коваль Р.М.

Бажаючи розповсюджувати наші видання, звертатися на указану адресу.